

FOLK OG LAND

NR. 13 — 19. ÅRGANG

LØRDAG 20. JUNI 1970

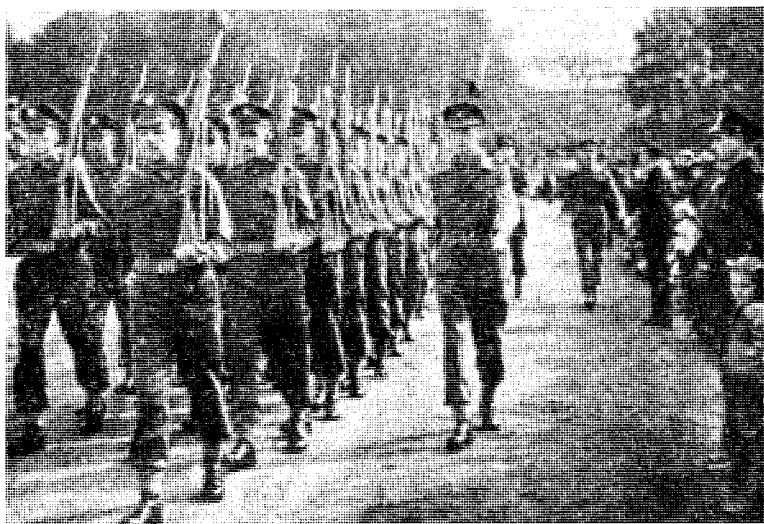
LØSSALG KR. 2,—

KUVENDING:

AFTENPOSTEN avslører frigjøringen og rettsoppgjøret

AV RALPH HEWINS

(M. A. Modern History, Oxford)

De nye britiske okkuperanter marsjerer i Oslo.

«Umiddelbart før Kongen kom hjem, 7. juni 1940, overlot general Thorne den sivile administrasjon til norske myndigheter, men i ytterligere nesten et halvt år forble han den øverste militære sjef i Norge.»

Er denne uttalelse «historieforsknings»? Er det et sitat fra FOLK OG LAND? Eller er det autentisk?

Inntil mai 1970 ville den overveldende majoritet av nordmenn ha gitt et galt svar på disse spørsmål.

I god tro ville de ha akseptert den versjon av norsk historie som er blitt forevige i rettene, massemediene og undervisningen av deres

etterkrigs «establishment» gjennom 25 år.

Denne versjon hevder at Norge som stat var i krig fra 9. april 1940 til 8. mai 1945 og var alliert. J. C. Hauge sa under eds ansvar (18. mars -69): «Krigen fortsatte, marinefartøyer, skip, offiserer fra Hæren kom seg over til våre allierte, til England» og «Denne kamp varte fra 9. april 1940 til 8. mai 1945.»

Nå vet vi bedre. Det innledende sitat foran var fra Aftenposten 2. mai 1970, den viktigste av avisene til «the establishment»!

Så vet vi altså:

- 1) at the Royal Norwegian Government i eksil i England — statsrådet — ikke hadde noen sivil jurisdiksjon i det okkuperte Norge fra det øyeblikk den flyktet 7. juni 1940 til 7. juni 1945,
- 2) at den ikke hadde noen militær myndighet i Norge før styrkene til vestmaktene og til Sovjet-samveldet trakk seg tilbake høsten 1945 — brite-nes hovedstyrke 1. november, russerne 25. september,
- 3) at hele grunnlaget for «rettsoppgjøret», som ble gjennomført ut fra den forutsetning at Nygaards-voldregjeringen i eksil fortsatte å utøve sivil og militær jurisdiksjon i det okkuperte Norge, var uriktig — at internasjonal lov i virkeligheten var gjeldende.

*

Konsekvensene av denne offentlige kuvending er enorme, juridisk og historisk. Så de sitater fra AFTENPOSTEN (2. mai 1970) som belyser dette nærmere må noteres for ettertiden:

1. «Under frigjøringen i mai-dagene for 25 år siden evnet vel bare de færreste nordmenn å se tvers igjennom all festiviteten og erkjenne at selv det befrie Norge var et samfunn gjennomsyret av fremmede makters innflytelse — —»

«Helt til 7. juni var det denne staben i USA (Combined Chiefs of Staff i Washington) som gjennom sin representant i Norge, den britiske general Sir Andrew Thorne, hadde det formelle herredømme over det norske samfunn.»

«Også etterat de norske myndighetene i juni hadde overtatt det sivile styre, forble nesten hver femte person i Norge i bortimot et halvt år direkte underlagt fremmede lands myndigheter. Det gjaldt først og fremst de 365 000 mann i de

(Forts. side 6)

ALEXANDER LANGE:

Mobiliseringen som uteble

6:

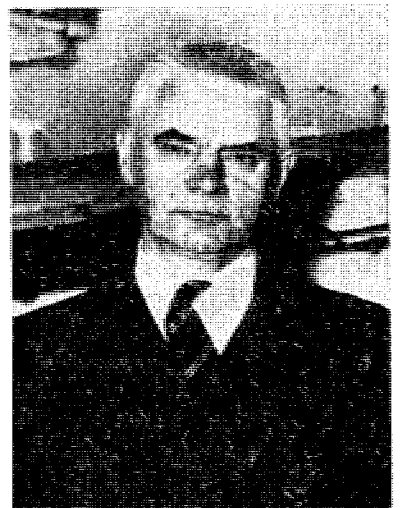
I boken «Frå skanse til skanse» (Tiden 1947) side 15 gir Koht en selvsøkt versjon av «mobiliseringen». Det er ganske makabert at et rikes skjebne skal være avhengig av envisse sprenglærde, men analfabeter? i den materie som det gjaldt å beherske just da! Om regjeringens møte 8. april ca. kl. 21 skriver Utenriksministeren således blant annet:

«Statsråd Ljungberg var difor straks bedd om å seia frå kva framlegg han hadde. Han refererte at generalstaben gjorde framlegg om ålmenn mobilisering, men det ville ta tre dagar å setta i verk. (!) Sjølv rådde han difor til å berre kalle inn straks eit par bataljonar i Østfold. På den andre sida av Oslofjorden og lenger vest meinte han vi var sterkt nok førebudde. Regjeringa fylgde då denne tilrådinga hans, og kl. 21 3. april var møtet slutt.»

Koht om mobiliseringen anno 1960

Fra redaksjonell artikkel i MORGENBLADET 26. april 1960, side 2:

«— Koht er i Morgenbladet 22. april i år ikke i tvil om at de militære fikk regjeringens beslutningen i den form at det gjaldt stille og delvis mobilisering. Han sier også i samme artikkel at han på Østbanen 9. april 1940 bare brukte ordet «mobilisering» og at dette ble gjengitt med «alminnelig mobilisering».

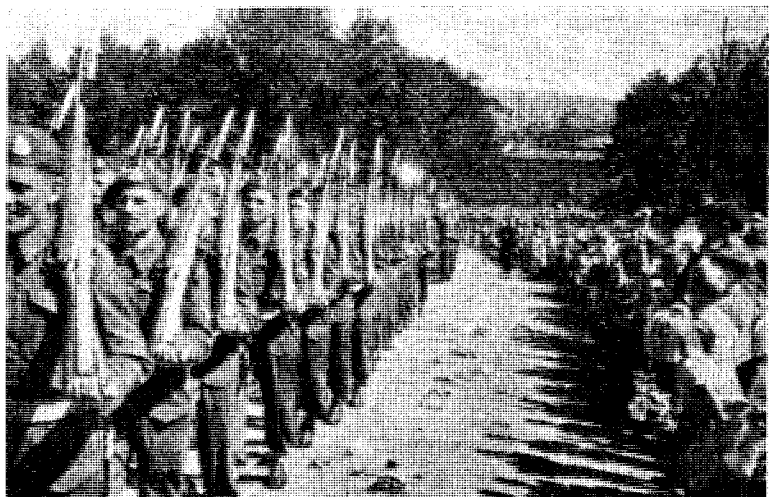

Koht opererer med mange versjoner for å dekke over fadeseen i 1940. Det ble oss en kostbar utenriksminister denne AP-mannen! La oss håpe at høyremennene Lyng og Stray ikke blir like dyre med bl. a. sitt Hellas-røvl!

«På dette punkt er det altså uoverensstemmelse mellom Koht i apologien av 1940 og Koht i Morgenbladet 22. april i år.»

Så et fullstendig urettferdig spark til vår militære ledelse i skanseboken s. 15: «Eg har aldri kunna skjønne koss kommanderende general og generalstabschefen, som hadde vore til stades og hørt på ordskiftet i Stortinget, og som visste at regjeringa no skulle drøfte mulige militære tiltak, kunne gå frå tingmøtet og sende beskjed ut til hær-avdelingane, bl. a. til Østfold, at dei kunne vera rolige den natta, —

(Forts. side 8)

Slik Oslofolk stirret og måpte da tyskerne rykket inn, forøvrig ekskortert av norsk politi, 9. april 1940 og slik stirret og måpte de også i 1945 da den nye diktator, general Thornes væpnede styrker viste seg i hovedstaden.

Først da kong Haakon steg iland i Norge fra en britisk krysser ga den nye «Reichskommissar» general Thorne fra seg den sivile administrasjon, men militær hersker var han helt til ut på høsten 1945.

B. STOLTENBERG:

Narvik i aprildagene 1940

Og innrømmelser av regjeringens samspill med England
Stortingsmann Rossbach (V) og VG (Aftenpostens) på krigsstien.

Som kjent har Norges ansvarlige statsmyndigheter, t.o.m. Høyesterett i alle år etter medio juni 1940 av hensiktsmessighets grunner hevdet at krigen fortsatte til i mai måned 1945. Da alle som i 1940 var voksne mennesker — og sto midt oppe i begivenhetene på nært hold fra 9. april til 10. juni 1940 og de senere okkupasjonsår, med 100 prosent overbevisning og sikkerhet vet at krigen varte rundt 2 måneder, er det freidig av landets øverste myndigheter å påstå noe annet. Imidlertid kjenner de fleste alminnelige — og redelige voksne personer myndighetenes hensikt. Uten den påståtte fortsatte evindelige krig, kunne ikke det grunnlovstridige «rettsoppgjør» iverksettes mot folk som ikke hadde forbrutt seg mot eksisterende straffelov. Derfor måtte eksilregjeringen i London brygge sammen en lov med tilbakevirkende kraft for å få «has» på personer som intet ulovlig hadde gjort.

Denne usannhetens uredelighet, nemlig at krigen fortsatte etter den totale kapitulasjon og nedlegging av samtlige våpenarter over hele landet, må vel etterhvert feies tilside av sannhetens ubestridelige kjennsgjerninger. De som har vært involvert i «rettsoppgjøret», det være seg Høyesterettsdommere og jurister ellers, må vel betenke seg på å drive til løgner statsstipendiat i historie, advokat Sverre Hartmann, som i «Farmand» 7. mars 1970 med full slagkraft har slått sønder og sammen vrøvlet og erkeløgen om den vedvarende krig etter dens dokumentariske slutt 9.—11. juni 1940.

Hvor mange justismord i Norge som er begått mot uskyldige personer etter at de rømte, kom tilbake og utøvet sine ulovlige misgjerninger, har jeg i øyeblikket ikke tallene på, men kanskje de selvrosende etterkrigsrettsutøvere er villige til å oppgi antallet til offentlig beskuelse.

Hva angår det «tyske overfallet» på vårt land 9. april 1940, så vet de fleste at i Nord-Norge var Narvik brennpunktet for tildragelsene. Underskrevne, som i 1912 tilflyttet Narvik og var i aktivt virke der i 47 år, har førstehåndskjennskap til hva som hendte 9. april 1940 og senere. Trass i at «Folk og Land» tidligere har brakt opplysninger om krigs-

hendelsene, skader det ikke sannheten om noe gjentas. Hva vil fornuftige folk mene når det atter slås fast at slagskipene Norge og Eidsvold, som en tid hadde ligget i Tromsø, plutselig fikk det travelt med å flytte til Narvik, hvortil de kom om morgenen 8. april 1940. Slagskipene la straks til og lot seg for- og akterfortøye i Narvik-bukten så nær marbakken de kunne flytte.

I denne uberørte dvaletilstand så jeg med egne øyne skipene ligge utpå kvelden 8. april mellom kl. 20' og kl. 21. Ca. 1 time senere meldte radioen at engelske krigsskip hadde minelagt fartsleia et stykke nord for Bodø, dvs. faktisk like ved Narviks dørterskel. Det må vel forutsettes at nevnte norske slagskip visste mere om div. hendelser enn hva radioen meldte. Likevel lå de rolig som foran nevnt. Hvorfor? Ett stort spørsmålsteget er påkrevet her. Tildragelsen er så meningsløs at en grundig granskning — ved vel å merke, helt habile personer — bør fremtvinges for å sette søkelyset på opphavsmennene til denne forræderske handling. Vær oppmerksom på at Narvik by ligger omtrent i bunnen av den ca. 8 mil lange Ofotfjord.

AP-bladet «Fremover» Narvik brakte vel ved uaktsomhet 28. desember 1959 avsløringen.

Her siteres det som er avslørende:

«Vi siterer fra Heimevernsbladet:» «Under påskudd å ville hjelpe Finland, forlanger England og Frankrike av den norske regjering støttepunkter og rett til gjennommarsj for sine tropper. I denne sak er det oppnådd enighet mellom de tre regjeringer. Man er kommet overens om at den norske regjering offisielt skal ta avstand for å imøtekomme de alliertes krav såvel vedrørende støttepunkter som vedrørende adgangen til gjennommarsj. Når man imidlertid stiller den norske regjering overfor et fait accompli, vil den på samme måte som i Altmarkaffæren nøye seg med en protest.» (Uthevelsene av meg).

«Med den norske regjeringens vitende og godkjennelse undersøker nu England og Frankrike landings- og transportmuligheter i de norske havnebyer» . . . osv.

Et spørsmål som ikke måtte stilles

I en leder i Stavanger Aftenblad slo bladet til lyd for «— toleranse og medmenneskelighet, dvs. respekt for andre menneskers oppfatning» og oppmuntret av dette sendte Rasmus Hetland, Ganddal bladet et kort innlegg til bladets diskusjonsspalte. Men så langt strakte nok ikke toleransen og respekten for andre meninger seg. Vi gjengir det isteden her:

«Fredag 16. ds. hadde Stavanger Aftenblad på første side et bilde fra Biafras kapitulasjon. Teksten under bildet er som følger: «Krigen er slutt. General Philip Effiong har nettopp undertegnet på Biafras vegne, general Obasanjo skriver under for den føderale stat.»

Radioens nyhetssending kvelden i forveien hadde en lignende melding. Etter å ha omtalt kapitulasjonen, uttalte hallomannen: «— og dermed er den 32 mndr. gamle krigen formelt slutt.» (Uthevelsen er foretatt av undertegnede)

Men det er noe som ikke stemmer. Jeg tenker på den norske kapitulasjon for tyskerne den 10. juni 1940 i Trondheim. Som vel alle vet, så er det i Norge avsagt tusenvis av landssvikdommer under den forutsetning at krigen fortsatte også etter kapitulasjonen. Dette syn er med få unntagelser støttet av så vel kirkens menn som av jurister, rettslærde, historikere, politikere og styremakten forøvrig. Foruten av så å si den samlede presse og av radio og fjernsyn.

Hvem er det som er på villspor?

Rasmus Hetland

PS. Jeg vil bare tilføye at jeg fra først av ikke anså det bryet verd å skrive noe. for jeg har en viss erfaring for at De nødig tar inn noe som strider mot rettsoppgjørets holdbarhet, men så kom jeg til å lese Deres leder den 16. ds. hvor De slår til lyd for «— toleranse og medmenneskelighet, dvs. i respekt for andre menneskers

I betraktning av at den norske A-partiregjering høsten 1939 offisielt overfor hele verden erklærte sin norske nøytralitet, finner man i foranstående hvem som praktiserte forræderiet. Det skal for orden skyld tilføyes at ikke en avis, såvidt vites, har kommentert de avslørende, uaktsomme opplysninger.

Tjeldsund, april 1970.

B. Stoltenberg

På vikingferd

Det er mange nordmenn som tror at vikingferdene hørte fortiden til, men disse får lese nærmeste avis og tro om igjen. Hvor mange slike ferder vi det siste år har sendt ut tør jeg ikke si. Den aller siste ble sendt ut nu like før påske i statlig regi, frakt og omkostninger betalt av den norske stat. Det var ferden til Hellas med formannen i justiskomiteen i spissen. Man skulle yde moralsk støtte til partifeller under tiltale for opprør mot landets regjering.

Om de fikk ordre om å reise hjem og ordne opp med sitt eget ulovlige rettsoppgjør, vet vi ikke. Ett er sikkert, at inn kom de ikke. Nu er Norge så beryktet og velkjent i Hellas, at de er ferdig med oss — for alltid. Den smule handel og forretning vi kunne hatt der kan vi stryke av kartet.

Men nu etter påske er et nytt tokt planlagt. Til Madrid, lyder kampropet. Ned med diktaturet og Franco! Nu skal lovens bokstav granskes. At det vil gå likedan der er det ikke tvil om. Spanjerne er ferdige med oss, både i fiskeribransjen og på annet vis. Selv ikke en norsk avis kan du kjøpe i Spania. Stort verre kan det ikke gå.

Hva sier fiskerne her i landet til dette? Hva sier alle de andre? De sier ingen ting, fordi partidiktaturet her er slikt at all opinion er kvalt. Vi har tusenvis av nordmenn som av helsemessige grunner bor i Spania. Av hensyn til disse burde vi ikke dumme oss ut mere enn vi har gjort. Er det ingen som kan tenke seg hvordan det føles å være gjest i et land hvor man er uglesett?

Vi går og tror vi har en borgerlig regjering. Helt riktig, en borgerlig regjering som med alle tenkelige midler er med på å innføre verdenskommunismen. Har vi idag ikke en eneste som tør blåse til kamp mot denne fare? Vi hadde en nøyaktig parallell til dette i august 1939, da vår store utenriks-

oppfatning». Og like etter er De modig nok til å ta inn Willy Jensens artikkel om Palestinaflyktningene. De vet like godt som jeg at de synspunkter som her kommer til orde står i strid med «folkemeningen», og får en mengde lesere til å se rødt.

Det er derfor ikke for å hjelpe Dem med stoff til spalten «Brev idag» jeg ber om plass for mitt innlegg. Det er fordi det er en sak som ligger meg på hjertet.

D.s.

minister Koht la opp planene for framtiden, da han uttalte de ord som kostet Norge 5 års okkupasjon og 130 000 uskyldige landsmenns liv og frihet. Den gang, på Arbeiderpartiets kongress, talte han på Norges vegne og valgte den rette siden. Ingen opponerte den gang, ingen sier noe idag, skjønt vi har valgt vår front. Men det skal ikke bli oss som brenner fingrene denne gang.

Jo.

Hjelg til krigsskadede frontkjempere

Med dette nummer av FOLK OG LAND følger en giroblankett fra Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere slik det pleier å gjøre i et av de siste numre før sommerferien. Vi anbefaler den på det beste til bruk. Hjelpen trenges og den er også et håndslag til dem som ble rammet hardest — og det etter en tapper innsats på østfronten for fedrelandet og for Europa.

Menneskeaberne

I Urskoven hang vi i samlet Trop
en lodden og arrig Menage
saa lokked de os ned fra
Trærnes Top /
asfaltered Verden og byggede
den op til 35. Etage
og nu sidder vi her uden Lopper
i liflig Centralvarmebygge
vi har Telefon i hvert eneste Hus,
men Tønen er ligesaa skør og
konfus,
som dengang i Urskovens Skygge.
Ja, Menneskebeden med
Aand og Med
bestandig Fremskridt skaber,
men til Trods for alle begavede
Fund, så er det retset i Bund og
Grund
bestandig den samme Flok Aber.
(Eric Kästner)

DEN DOBBELTE PICASSO

265 amerikanske kunstnere og journalister har i et åpent brev oppfordret Picasso til å la sitt bilde «Guernica» fjerne fra «Museum of Modern Art» i New York. Dermed skulle da Picasso protestere mot den amerikanske krigsforbrytelse i My Lai. Det den amerikanske regjering var ansvarlig for i Vietnam, hevdet kunstnerne, «går langt ut over det som foregikk i Guernica, Oradour og Lidice». Kunstnerne har ellers formodentlig glemt at også innholdet i Picassos Guernica-bilde forlengst er avslørt som kommunistisk historieforskning.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Glimt av sannhets erkjennelse

Drammens Tidende later til å bli mer og mer rystet over det som skjer både i vårt eget land og i den vestlige verden ellers. Og rystelsen har tydeligvis også påvirket dømmekraften i sterk grad. I en leder 8. mai gråter bladet over «røde og brune horder av ungdommer» som herjet i gatene før annen verdenskrig og som terroriserte de gode borgere slik at de «ble skremt til å holde seg hjemme for å unngå ubehageligheter.»

Som alle noenlunde orienterte forstår er dette høyst tvetydige sannheter. Det faktiske forhold var jo, for å holde oss til Tyskland, at de røde «horder» skremte vettet av de borgerlige enkeltpersoner og partier slik at de sto rede til i neste omgang å overta «samfunnets maktposisjoner», som bladet uttrykker det. Og det var denne borgerlige unnfallenhet og frykt for «ubehageligheter» som var det politiske grunnlag for «de brune horder». Også her hjemme så vi noe av det samme og derfor kom Nasjonal Samling som en reaksjon.

Har så Drammens Tidende lært av det som skjedde dengang? Tydeligvis ikke, for «folk vil ha fred og ro». Og det er det som er avgjørende for gode «demokrater». Da får heller samfunnet gå under i anarki.

Og dette problemet er det kanskje ikke bare Drammens-avisen som tumler med. Ikke minst kanskje fordi den ungdom som på sitt vis skaper uro i dagens samfunn og som man er like uskikket til å hankes med som med førkrigsungdommen, heller ikke er villig til å godta de kne-satte historielegender.

Mange spør da kanskje også som Drammens Tidende gjør halvt innrømmende i en ny leder 12. mai: «Blir okkupasjonens historie grovt fortegnet for den ungdom som nå vokser opp og bare kjenner den som historie?» Spør bladet oss, så må vi svare et ubetinget og høylydt «ja».

Og vi er så absolutt enig med bladet når det slår fast at «Spørsmålet er vesentlig og ingen bør gå utenom det av frykt for å ødelegge den livsløgnen menneskene angivelig må ha for å finne mening med sin tilværelse. Okkupasjonen og dens historie bør skrives om, med den respekt for sannheten som vi skylder både fortid og ettertid.»

Det er nettopp dette briten Ralph Hewins har forsøkt å hjelpe nordmennene med, men de ansvarlige ønsket å gå utenom sannheten «av frykt for å ødelegge livsløgnen», og vel også for å slippe å se seg selv i historiens speil. Hewins fikk utakk og forfølgelse for umaken og ikke merket vi dengang eller for den saks skyld senere at Drammens Tidende tok ham i forsvar. Så det er nok et stykke fra vakre teorier til praksis.

Og ikke tror vi heller at disse små innrømmelser fra den før så ensrettede presse vil berolige en opprørsk ungdom som har fått øynene opp for den hele avgrunn av løgn og forvrengning som de herskende av den eldre generasjon har gravet og forsøker å forsvare.

Det skal nok mere til hvis man for alvor vil «rydde opp i det villniss av problemer som dagen og fremtiden stiller oss».

Vi viser til artiklen i dagens nummer av Ralph Hewins og foreslår at man tar den som utgangspunkt hvis man for alvor vil gå løs på livsløgnen.

Storbritannias norske agenter møter sine sjef

Et nytt bevis på riktigheten av det vi alltid har hevdet her i FOLK OG LAND, dette at de meget omtalte «krigførende» nordmenn var frivillige i de væpnede britiske styrker på samme måte som frontkjemperne var det i de tyske, og at sabotørene og motstandsfolkene var britiske agenter, finner vi i et telegram til Aftenposten fra bladets Londonkontor 22. mai sistl. Det heter i dette telegram bl. a.:

«Nordmenn som ble utdannet til sabotører i de skotske highlands under den annen verdenskrig vil til uken bli gjenforenet med de britiske offiserene som trenet dem i Aviemore i nærheten av Inverness i Skottland. Det dreier seg om medlemmer av «The Special Training School 26 Club», som ble trenet opp ved tre jakthytter i rypeterrenget i det skotske høyland. Etter at treningen var avsluttet ble sabotørene fraktet med båt bak fiendens linjer for å utføre hemmelige operasjoner, og ble en avdeling av den norske (!) hær. De kalte seg «Kompani Linge» etter Martin Linge, som var deres første sjef. Linge ble drept under et raid på Måløy i slutten av 1941. Foruten å utdanne sabotører, sendte organisasjonen offiserer og instruktører over fra Skottland for å reise og trene den norske motstandsbevegelse».

Klarere kan det vel ikke godt sies — bortsett da fra tvil om at de ble en avdeling av den norske hær — hva både lingefolkene, sabotørene og den «norske motstandsbevegelse» som ble «reist og trenet» av disse britiske agenter sto for. Men det forhindrer jo naturligvis ikke at mange av dem ut fra sin innstilling gjorde en god innsats for det de trodde på. I motsetning til storparten av dagens jublanter, som overhodet intet foretok seg — bortsett fra å snuse etter vinddraget slik at de kunne komme med på «den rette siden».

Månadsbladet FRIHUG-

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spannende fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Arspris kr. 30,-. Postgiro for bladpenger 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim,
Kinn

«Og dette skal vi tro på»

(fra kl. 12 til kl. 12.15)?

Jeg sitter her med lederartikkelen i en av Høyres fremste aviser, som har noen minneord om hundreårsdagen for Lenins fødsel og jeg faller for fristelsen til å sitere litt av artikkelen —

«... men i de offisielle festtaler var det ingen som nevnte hvilke midler han brukte eller dro i tvil nødvendigheten av den brutalitet som blev anvendt.»

«Et av Lenins midler var tsjekaen, NKVD, KGB, MVD. Den fikk i oppdrag å likvidere, uten å nøle, alle embetsmenn, offiserer, prester, alle ledende skikkelser i den tidligere samfundsordning og den såkalte borgerlige intelligensia. Det dreiet seg om ca. 2 millioner russere»

Eine grausame Salbe — men det ovenfor er ikke mine ord, men sitat tatt ut av en borgerlig avis anno domino 25. april 1970, datoen er også riktig og skal ikke være 1. april.

Hva avisen ikke nevner med et ord er Trotskys andel i oven nevnte likvideringer, det forekommer meg å ha vært like korrekt å ta med også hans navn i egenskap av øverste sjef for Den Røde Arme. Hvorfor ikke ta med også hans navn — han har vel likeså stor part av æren? En bør vel ikke glemme Trotskys minne, så varmt og hjertelig han ble mottatt i sin tid her i landet — den gangen så mange politikere svermet om ham som sitt store ideal og humanist. Men alt dette sammen med mye annet er vel tabu som man i øyeblikkets festrus helst tier stille om.

La meg sitere videre fra samme lederartikkel:

«Videre skulle tsjekaen likvidere alle såkalte antisovjetiske elementer i byene og på landsbygden. Det var særlig småborgerne og selveiende bønder som ble likvidert. I alt ca. 10 millioner mennesker ble utryddet for å bane veien for Lenins stat.»

Og så kommer rosinen i pølsa: (En må nesten be om attestasjon for riktigheten av sitatet)

«Det var ingen hemmelighet»

Tenk det — ingen hemmelighet, og så har hele sakskomplekset om Lenin, Trotskys og onkel Jo's andel og ansvar for terrorvirksomheten gjennom sine organer i moderlandet Russland, samt i Tyskland, Italia og

Spania vært båndlagt med alle mulige tabuforestillinger — en skjønner godt at virkeligheten må føles ubehagelig når det er spørsmål om diverse årsaker og virkninger — både ute i verden og her hjemme.

Men la meg sitere videre:

«Lenin har efterlatt seg en rekke taler og skrifter hvor vi finner læresetninger «det er bedre å likvidere hundre uskyldige enn å la en skyldig slippe» — «Standretten må ikke være barmhjertig — det ville være dumhet.»

«Den må uten å nøle anvende terror som er vårt mål.» «I vår strid for makten må vi ikke la oss hindre av prinsipper. Vi må være innstillet på enhver ulovlighet, enhver falskhet, enhver list og hvilken som helst løgn.» «Selv om vi må likvidere 9/10 av befolkningen for å virkeliggjøre kommunismen, må vi ikke rygge tilbake for disse offer» «Slik gikk det for seg og slik fortsatte Stalin»

«Kulakkene, — de driftigste og dyktigste småbøndene som motsatte seg kollektiviseringen av jordbruket, — ble likvidert»

Jeg har her forsøkt å sitere lederartikkelens forskjellige avsnitt så korrekt som mulig — og presisere at sitatene ikke er ifra min egen barm — jeg vil nødig bli dømt, kanskje som historieforsker ved å ha uteglemt et skilletegn e. l. — eller i farten skrevet et eller annet ord galt.

Ellers har jeg vanskelig for å tro at en borgerlig avis ville ha tatt opp i denne form historien om Lenin — hadde det ikke vært for kampen mellom Zionismen og den Arabiske verden.

Jeg husker et bilde av Lenin hvor han taler til Øverste Sovjet. I høyre hånd holder han en rull dokumenter — og han slynger ut over forsamlingen blant annet —: «med disse underskrifter skal vi (komunismen) underlegge oss hele verden — storkapitalen er så grisk at de selger sin egen bestemor for et par Kopek.»

Jeg har grunn til å anta at det var mange storkapitalister som fikk feite konsesjoner den gangen, at nordmenn var uberørte den gangen har jeg vanskelig for å tro.

Cal.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

FOR UNGDOMMEN

Red.: **Hallvard M. Paasche**

*Men nye slekter fødtes der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.*

NY PASSTVANG INNEN NORDEN!

Danske myndigheters lemfeldighet overfor dem som importerer og misbruker narkotika, har ført til reaksjon i norske politiske kretser. Når danskene ser mellom fingrene med narkotika-problemet, blir det mye lettere for smuglerne å transportere giften videre til de andre nordiske land, da det er ingen eller liten kontroll med hvem som reiser fra det ene til det andre land i Norden.

Da passtvangen ble opphevet i Norden, var narkotikaproblemet et onde av små dimensjoner. Men slik som de danske myndigheter stiller seg til problemet idag, bør passtvangen gjeninnføres. Derved kan politiet bedre holde kontroll med hvem som reiser inn i landet og holde et åpent øye med dem som kan smugle med seg narkotika.

Vi mener derfor det er på tide at Stortinget tar opp spørsmålet om å innføre passtvangen igjen mellom de nordiske land, for blant annet narkotikaproblemet vokser oss over hodet og før vi havner i EWG på nåde og unåde.

DANSK «KULTUR»

De danske «kultur»-representanter i Oslo har gjort seg meget herostratisk be-

rømt ved sin provokatoriske opptreden.

De sendte ut et opprop med oppfordring til andre narkomane, hippies og uteliggere om å okkupere Slottsparken. Okkupantene ble også anmodet om å ta med seg sovepose, sprit, hasj og musikk.

Hensikten er ganske klar: Slottsparken skulle gjøres til samlingssted for samfunnets bunnfall, et fristed for alle narkomane og til ergrelse for turister og byens egen befolkning.

Disse danskene skulle bringe oss sin «kultur», dvs. pornografi og narkotika. Det er typisk for utglidningen blant dagens «frigjorte» ungdom også i vårt land.

Vi har problemer nok med våre egne asosiale individer om ikke noen danske narkomane skulle komme hit og skape mer uro.

*

BORT MED PSEVDOKUNSTEN!

Kunst og kunstnere kan være så mangt, det er de danske «kunstnere», representanter for ved den danske ungdomsbienal i Oslo, et slående eksempel på.

Begrepene kunstnere og kunst blir stadig mer misbrukt. Lømler, narkomane og andre arbeidssky elementer påberoper seg å være kunstnere. Det de presenterer for publikum som «kunst» er ikke annet enn

mer eller mindre grov pornografi og barnslige kråketær.

Det hører med til historien at disse «kunstnere» får økonomisk støtte fra det offentlige og blir subsidiert av private «kunstskjønnere». Pengene går i stor utstrekning til innkjøp av narkotika.

Det må bli et uttalt folkekrav at det blir slutt på den utglidning innen kunsten som nå griper mer og mer om seg. Bort med offentlig støtte til pornografene og smørerne. Nekt «kunstnere» å stille ut sine «arbeider» og sett dem til nyttig arbeid!

Når disse individer blir fjernet fra det miljø de skaper og søker beskyttelse i, kan de virkelige kunstnere få arbeide og stille ut sine produksjoner til glede for alle sanne elskere av ekte kunst!

*

FOR MANGE FREMMED-ARBEIDERE I SVEITS

James Schwarzenbach — partiløs nasjonalråd fra Zürich — engster de sveitsiske økonomer. Med et privat initiativ vil han tvinge regjeringen til å desimere antallet på utenlandske arbeidstakere i Sveits.

Schwarzenbachs initiativ går ut på at innen fire år må antallet utenlandske arbeidere i Sveits reduseres til 10 % av befolkningen i hver

seg om de primærfunksjoner vi har felles med dyrene og som fordrer at slik skal livet leves. Masse mennesket er passivt, statisk, mottagende samtidig som det er egoistisk krevende og fordrende ut fra sine dyriske «rettferdighets»-følelser. Vi har alle noe av dette i oss, mange lar seg dominere av det.

Likhetsideologiene slik vi har sett dem etter 1789 er formet av mennesker som har søkt dette laveste hos seg selv og andre. Proletaren var og er personifikasjonen av deres høyeste verdier. I internasjonal sammenheng er proletaren i dag de lavtstående rasegrupper. Negre er nu det nivå vi alle skal nivelleres ned mot. I politikk, musikk, malerkunst osv. Overalt kryper det negroide frem. Masse menneskets frihetskrav er alltid fri-

het for proletaren i og blant oss, og slaveri for det oppadstrebbende heroiske. Demokrati og diktatur er dermed bare fraser, det vesentlige er hvilke verdier som realiseres i et samfunn, hvilket bilde samfunnsmedlemmene formes etter. I dag ser vi i de fleste samfunn avbildet et levende velferdsluk i sofakroken.

Er broen til overmennesket fullstendig falt sammen? Brobyggerne er der iallfall, selv om de er få. Men den gamle sannhet står fremdeles fast: Alle nullene kan aldri utgjøre noen sum så lenge eneren ikke står i spissen.

Dale-Gudbrand

KAMPSANGER FRA DENGANG:

3.

Igjennom byens gater

Som nr. 3 i vår serie med sanger «fra dengang» gjengir vi her en sang som var meget populær ikke minst i kamptiden før politikerne bragte landet ut i ulykken i 1940.

134. Igjennom byens gater.

Marsjtakt.

2. Hør stormsignalet gjaller,
du unge arbeidsmann!
Det nye Norge kaller,
vår hirdfront holder stand.
Fram NS pionerer
for Orden, Rettferd, Fred.
:/: En ung nasjon marsjerer
i våre rekker med.:/:

kanton. Bare kantonen Genf skal få lov til å ha 25 % utlendinger av hensyn til de mange internasjonale embedsmenn i den delen av landet. Ikke iberegnet er sesongarbeidere, videnskapsmenn, «kunstnere», pensjonister, pleie- og hospitalpersonal, dvs. kampanjen går ut på å redusere antallet ut-

lendinger som arbeider på lang frist.

Efter utsagn fra den eldre og mellomgenerasjonen, har det ikke siden verdenskrigen i mellomkrigstiden vært problemer i Sveits som har vekket emosjonene i slik grad som nettopp dette spørsmål.

Som funksjon av det direkte demokrati, har sveitserne mulighet ved hjelp av en søknad til parlamentet, undertegnet av minst 50 000 borgere, å foreslå forandring av forfatningen. Underskriftskampanjen har nå vart i flere uker.

Schwarzenbach lover at hvis loven blir vedtatt og satt ikraft, vil inflasjons- og boligproblemene løses og full beskjeftigelse garanteres for alle. Han advarer mot fremmedgjørelsen og appellerer til folket med at den typisk sveitsiske egenart må bevares.

Hvis loven blir vedtatt, betyr det at ca. 200 000 utlendinger må utvises, men sveitserne har intet å tape av den grunn. I slutten av 1969 hadde Sveits en samlet befolkning på 6,18 millioner,

(Forts. side 7)

MASSE OG ELITE

Frihet, demokrati, diktatur. Ordene glir omkring oss som amøber, vi kveles og lefses ned i dem. Forgive hamrer man løs mot denne uformelige masse, knyttenevene blir sittende fast i deig. Vår tid har bragt frem en ny mennesketype: Et gjennomsnittsindivid — flertallet — som har én fundamentalt tro: Han selv — og alle hans likemenn er enhver epokes og ethvert samfunns bestemmende senter og viktigste drivkraft. Aldri før som nu har masse mennesket trådt frem i rendyrket form, blitt alle tings bærende prinsipp. Det dyrkes av de røde intellektuelle, det tilbides av forfatterne, og aller mest så tilber det seg selv.

Den tyske dikter Bogislaw von Selchow er mindre forståelsesfull og sier i et dikt:

Ich hasse
die Masse,
die kleine,
gemeine,
den Nacken gebeugt
die isst und schläft
und der Kinder zeugt.

Men dikteren var reaksjonær og gudskjelov nå også død. Hvem er det så von Selchow retter sitt hat imot? Masse mennesket, selvfølgelig. Ja, men hvem er det? En sosial gruppe, arbeidere, bønder, kjøpmenn? Nei, ingen av dem, ingen ytre identifiserbar gruppe.

Masse mennesket står for det statiske i oss alle, det som har nok med å samle

Hitler mellom forgudelse og tordømmelse

INTERESSANTE BETRAKTNINGER AV HEINRICH HÄRTLE 25 ÅR EFTER
HANS DØD

Vi vet at det ikke er populært å si noe til forsvar for demokratiets store slaktoffer Adolf Hitler og vi skal da heller ikke tilkjennegi noen egen mening om materien. Men vi synes etterfølgende artikkel av den tyske publisist Heinrich Härtle i «Deutsche Wochen-Zeitung» fortjener overveieelse. Og eftersom den demokratiske hets mot Hitler er ennå større i Tyskland enn her, kan vi vel også trygt gjengi den uten å bli beskyldt for å være udemokratiske og bli hengt ut av den geskjeftige oslopater i en ny bok. Her er altså artikkelen:

Da Napoleon døde var det i utlandet og også i Frankrike knapt noe skjeldsord som ikke ble brukt om ham, av hans fiender og av mange av hans tidligere venner. Nå ble han kalt ødelegger av det franske herredømme, despot, masse-morder og antikrist. En av hans nærmeste rådgivere og tidligere utenriksminister, grev Caulaincourt, som også hadde ledsaget ham på det skjebnesvangre felttog mot Russland, forbød på grunn av den antinapoleonske hets at hans memoarer ble offentliggjort. Først i 1837, et tiår etter hans død og 17 år etter korsikanerens død, fikk Caulaincourts opptegnelser utkomme. Men i 1840 dro den døde keiser som Frankrikes største hersker inn i Invaliddomen. I 1969 på hans 200 års fødselsdag, feiret de franske republikanere monarken, demokratene diktatoren og pasifistene feltherren. Statspresident Pompidou erklærte ved minnefeiringen på Korsika at riktig nok hadde ikke Napoleon bragt nasjonen noe hell, men likevel forble han «det største navn i fransk historie».

Det var Napoleons skjebne at de store bevegere av verdenshistorien ikke bare kan måles etter moralske kategorier, så ideelt det også kunne være å underkaste politikken moralen. Mordet på 3 000 tyrkiske fanger bare

ut fra en militær kalkyle, vil le ellers for alltid ha styrtet Napoleon ned i de historiskrivende moralisters helvete.

BARBARI PÅ BEGGE SIDER

Skal man bedømme Hitler bare etter Auschwitz? Da er det jo egentlig overflødig å foreta noen historisk vurdering. Visselig bør dette grusomme trekk i hans bilde ikke gjøres harmløst eller retusjeres. En historisk dømmende vil imidlertid heller ikke her sjalte ut den kausale tenkning og vil forsøke å finne frem til den opprinnelige sammenheng. For å kunne vurdere Hitlers skyld må en da sammenligne hans ugjerninger med forbrytelsene til hans fiender.

Det er en banal frase at man ikke har lov til å regne slik. Man må gjøre det for å kunne yde historisk rettferd. Da synes tallet på myrdede sudetyskere relativt høyere enn den europeiske jødedoms tap. Også de sivilister, kvinner og barn, som ble ofre for den allierte bombeterror, er tallrikere enn de jødiske ofre i de hemmelige tilintetgjørelsesleire.

Fantasitallet fra «seksmillioner-legenden» kan idag ikke lenger synes troverdig. Dog selv om tallet på myrdede jøder også er langt mindre, så forblir drapet på

Slik så billedbuggeren, professor Klimisch Hitler i 1936.

dem en forbrytelse som intet kan rettferdiggjøre, men riktig nok en krigsforbrytelse, for uten krig ville slike forbrytelser hverken være tenkelige eller gjennomførbare. De skyldige i utvidelsen av den europeiske krig fra 1939/40 til annen verdenskrig fra 1941 til 1945 skapte de tilstander som overhodet muliggjorde disse hemmelige drap fra 1942 til 1945.

Inntil 1942 ble det med betegnelsen «Endlösung» av jødespørsmålet bare ment en samlet løsning gjennom evakuering, utvandring eller forflytning. Det kan ikke lenger bestrides. Først med krigen mot Stalin begynte «innsatsgruppene» partisanbekjempelse, hvorunder etter ordre av Hitler også titusener av jøder, skyldige eller uskyldige ble tilintetgjort. Ingen kan frikjenne ham for ansvaret, selv om jødiske krigserklæringer fra 1933 til 1941, i vesten og i østen, ga påskudd til å behandle jødene innen det tyske maktområde som potensielle fiender.

SAMME MALESTOKK

Det ville iallfall være uhistorisk å bedømme forløpet av annen verdenskrig bare etter de omkring 3 % jødiske og ikke etter de 97 % ikke-jødiske ofre. I historisk perspektiv vil man da måtte avveie Hitlers gjerninger og ugjerninger mot hverandre, akkurat som man må når det gjelder hans fiender. Da vil Hitler ikke bare kunne bedømmes etter Auschwitz, like så lite som Churchill bare etter bombeterroren, Stal-

(Forts. side 8)

Engang ble også Hitler regnet til «det gode selskap». Her tar han imot Englands tidligere konge, hertugen av Windsor og dennes bustru.

SIEGFRIED:

Legenden om det uprovoserte tyske overfall

5.

EN OPPLYSSENDE TIDSTABELL

Vi startet de utdrag vi under denne tittel har gjengitt etter den nylig utkomne tyske bok av Gerhard Brennecke «Die Nürnberger Geschichtstellung» med å sitere noen linjer fra et innlegg i dagspressen av general Lindbäck-Larsen. Generalen hevdet at tyskerne satte igang sin aksjon mot Norge lenge før britene traff sine forberedelser. De foregående artikler har forhåpentlig vist hvorledes det henger sammen med denne påstand, men for ordens skyld gjengir vi her som en avslutning av artikkelserien en tidstabell hentet fra nevnte bok:

1939

12.9: Churchills plan «Katarina»: Innbrudd i Østersjøen. Hensikt: Beherskelse av Østersjøen, avskjæring av jernmalmen fra Skandinavia (Memoarene I, 2, 346)

19.9.: Memorandum fra Churchill om underbinding av den tyske malmtilførsel fra Norge (Ditto, 169)

29.9.: Memorandum fra Churchill om chartring av norsk skipsrom og mine-sperring (Ditto, 170)

3.10.: Den tyske Sjøkrigsledelse undersøker spørsmålet om å skaffe seg støttepunkter i Norge, avviser be-tsettelse med makt. (Dok. 066—C)

9.10.: Skrivelse fra Dönitz til OKM: overveielser om støt-tepunkter i Norge (Dok. 005—C)

10.10.: Foredrag av Raeder hos Hitler, advarer mot at Norge kan bli besatt av Eng-land (Dok. 066—C)

27.11.: Forslag fra den britiske marine om å krenke Norges nøytralitet gjennom landsettinger, avvist av ma-rineminneren. Forslag med krav om minelegging i norsk territorialfarvann (Chur-chills memoarer, 410)

Den britiske aksjon var allerede innledet da tyskerne gikk iland i Norge

Churchill: «Begge admiralstaber var på grunn av strategiske overveielser kommet til de samme slutninger.» Churchill, 175)

30.11.: Sovjetisk angrep på Finland.

12.12.: Foredrag av Raeder hos Hitler: Beretning om Quislings advarsel om engelsk landsetting i Norge (Dok. 064—C)

14.12.: Ordre fra Hitler om forberedelse av Norgesforetagendet gjennom OKW (Dok. 066—C)

16.12.: Memorandum fra Churchill: Underbinding av malmtilførslen til Tyskland. — Anvisning til stabsjefene om å utarbeide planer for mulig invasjon i Skandinavia (Churchill, I, 2, 182 flg.)

29.—31.12.: Britisk spionasjeoppdrag til konsul i Narvik fra admiralitetet (Dok. Raeder 68)

30.12.: Raeder hos Hitler, Norge må ikke falle i engelske hender. (Dok. 100—C)

1940

16.1.: Begynnelse av franske invasjonsplaner for Finnland (Dok. Raeder 79)

20.1.: Churchill krever offentlig at de nøytrale skal (Forts. side 8)

Efter mineleggingen 8. april 1940 var det fattet vedtak om okkupasjon av norske havner og flyplasser m. v., men tyskerne kom dem i forkjøpet.

Aftenposten avslører — —

(Forts. fra side 1)

tyske styrkene (x) — av dem var 37 000 ikke-tyskere som representerte hele 40 forskjellige nasjonaliteter. Dertil kom 130 000 andre utlendinger, blant dem 84 000 sovjetiske soldater og de norske troppene, som sommeren 1945 nådde en topp på 57 000 mann, underlagt kommandoer i fremmede land. (Mine uthevelser)

2. «For en nordmann er dette en meget spesiell brite (General Thorne) å møte — han har i en måned regjert Norge med en diktators fullmakter, og han er den eneste utlending siden unionsoppløsningen (1905) som har utøvet makt i vårt land med velsignelse fra en legitim norsk regjering.»

Og: «I en måned etter Tysklands sammenbrudd regjerte han (General Thorne) i navnet om ikke i gavnet, Norge med en diktators fullmakter og med London-regjeringens velsignelse. Men det var en velsignelse som ble gitt meget motvillig.»

«Nygaardsvoldregjeringen ville ikke bli båret hjem av fremmede soldater, og krevet en norsk sjef for de allierte styrkene. Britene svarte nei, og utnevnte Sir Andrew Thorne til 'full' general for at ingen norsk yrkesoffiser skulle kunne gjøre ham rangen stridig.»

«Jeg måtte den gang forklare flere av regjeringsmedlemmene», forteller general Thorne, «at valget for Norge stod mellom allierte tropper under alliert kommando eller tyske tropper under tysk kommando — det var alternativene.» (Mine uthevelser)

3. Umiddelbart før Kongen kom hjem 7. juni 1945, overlot general Thorne den sivile administrasjon til norske myndigheter, men i ytterligere nesten et halvt år forble han den øverste militære sjef i Norge. Til å begynne med satte heller ikke Hjemmefrontens ledere særlig pris på det allierte overherredømme, og deres første møte var temmelig kjølig — —» (Mine uthevelser)

4. «Hambro klaget over at vi rådførte oss mer med Hjemmefrontens folk enn med de ordinære sivile myndigheter — —», sier Thorne.

5. «Tyskerne var særdeles samarbeidsvillige og vel-disiplinerte, ikke minst av den grunn klarte vi å avvikle ok-

kupasjonen såpass smerte fritt som tilfellet var. Det var jo nesten 400 000 fullt væpnede tyske soldater i Norge, og jeg hadde maksimalt ikke mer enn 30 000 allierte soldater, foruten hjemmestyrkene», tilføyer Thorne.

6. Videre sier han: «I den første tiden etter frigjøringen hadde jeg også ansvaret for de sivile forsyningene, og det var dette som kostet oss mest arbeide. Det var akutt mangel på tonnasje, og til å begynne med måtte alt transporteres inn med fly.»

«Mange nordmenn klaget over at tyskerne ikke ble gjerdet inn bak piggråd, men problemet var om vi skulle fly inn piggråd eller mat. Og da valgte vi mat.»

*

I tillegg til de tre konklusjoner som jeg har trukket i begynnelsen av denne artikkel, trenger noen supplerende punkter understreking i lyset av Udgaards avsløringer i AFTENPOSTEN.

a) Det fant tydeligvis ikke sted noen «frigjøring» 8. mai 1945 og den propaganda som ble utfoldet av det norske «establishment» i år for å skape et «jubileum» på 25-årsdagen for denne datum var dårlig underbygget. Den 8. mai 1945 skiftet Norge simpelthen herrer — istedenfor tyskerne fikk man vestmakts- og sovjetautoriteter. Den sivile «frigjøring» burde vært feiret 7. juni da kong Haakon vendte tilbake og eksilregjeringen fikk tilbake sin jurisdiksjon av the Allied Chiefs of Staff, representert ved general Sir Andrew Thorne. Den fullstendige «frigjøring» burde feires 1. november da hovedmassen av de britiske styrker forlot Norge.

b) Like klart er det at the Royal Norwegian Government i eksil ikke var «alliert» tiltross for at «the establishment» alltid har forsøkt å bevise at den var — i den hensikt å støtte opp om sitt falske krav på å ha vært «i krig» under hele den tyske okkupasjon og å ta hevn over politiske motstandere som (med full rett) så annerledes på det.

Nygaardsvoldregjeringen vendte tilbake 31. mai 1945 under fremmed (britisk) herredømme, etter uttrykkelig å ha blitt nektet «alliert» status i sivile og militære saker.

På samme måte var ikke kong Haakon en fritt handlende person som utøvet suverene rettigheter over sitt folk før han gikk iland fra

et britisk krigsskip i Oslo 7. juni 1945.

Selv da fikk ikke Kongen suverene rettigheter fullt ut (militære) før i november.

Bare uavhengige suverene stater kan slutte avtale om allianser.

c) Tydeligvis hadde heller ikke Hjemmefronten og dens Mil.org. sivil eller militær jurisdiksjon i Norge så lenge general Thorne utøvet «diktatorisk» makt under internasjonal lov — og heller ikke under den tyske okkupasjon.

Hvis det ikke besto noen hemmelig avtale mellom de allierte myndigheter på den ene side og Nygaardsvoldregjeringen og Hjemmefronten på den annen, så hadde Andreas Aulie, Sven Arntzen og deres feller ingen rett til å arrestere ministerpresident Vidkun Quisling eller hans ministre i mai 1945. Medlemmer av Nasjonal Samling var beskyttet av internasjonale lover under hvilke de allierte myndigheter utøvet sin funksjon.

Selv om man antar at en slik hemmelig avtale eksisterte, så ville dens gyldighet være tvilsom eftersom den ikke var bekjentgjort og derfor var ukjent for angjeldende fanger. Internasjonal lov kan ikke tilbakekalles ensidig.

Og selv om man antar at det eksisterte en hemmelig avtale, så ble Quisling & Co. arrestert under alliert myndighet — ikke ifølge «norsk lov» slik «the establishment» alltid har hevdet.

d) Hele det ulykksalige forhold mellom de allierte (britiske) myndigheter på den ene side og Nygaardsvoldregjeringen, Hjemmefronten og Mil.org. på den annen — slik det er skildret av Aftenposten (2. mai 1970) — illustrerer ikke bare at Norge ikke var alliert, men også at de norske soldater, sjøfolk, flygere og sabotører — selv sjøfolkene i handelsflåten — bare var frivillige i de britiske væpnede styrker og ikke ble kommandert av the Royal Norwegian Government i eksil.

Denne underordnede status blir ytterligere understreket av det faktum at general Thorne hadde «ansvaret for de sivile forsyninger» etter 8. mai 1945 — ikke nordmennene — og også gjennom den kjennsgjerning at britene «klarte å avvikle okkupasjonen så smertefritt».

Dette er de harde kjennsgjerninger som er forklaringen på den sårede stolthet og de fåfenge innvendinger

fra Nygaardsvoldregjeringen, Mil.org., Hambro og «mange nordmenn». Alle deres pretensjoner brøt sammen under de sterke realiteter av den allierte okkupasjon — bortsett fra med hensyn til Nasjonal Samling som ble ofre for et fait accompli ved Aulie og Arntzen før general Thorne personlig ankom for å utøve alliert suverenitet under internasjonal lov. Da var det for sent å befri arresterte NS-folk og dessuten hadde vel fem års falsk London-propaganda om «quislingene» tilsølet deres rykte slik at ingen med noen innflytelse brød seg om det.

Det er imidlertid bemerkelsesverdig at Quisling-saken ikke ble brakt for norsk rett før de britiske og sovjetiske tropper var iferd med å forlate Norge (22. august til 10. september og 13. oktober 1945). Da så det iallfall ut som om Nygaardsvoldregjeringen påny igjen helt var herrer i eget hus. Det var det som tellet. Det så ut som om den behørig anvendelse av «norsk lov» hadde nådd frem til en riktig konklusjon og at saken til the Royal Norwegian Government i eksil ble rettferdiggjort — i blod.

Dette foregivende er til sist blitt ødelagt.

Side 15 av Aftenposten (2. mai 1970) burde rammes inn av enhver som ærlig har forsøkt å bringe i orden norsk samtidshistorie for de siste tre år og å avsløre de forvrengninger som er forevigeget av det norske «establishment» i rettene, massemediene og undervisningen — også utenlands. Hele siden er viet de avsløringer som er nevnt foran og til like knusende detaljer om de russisk-norske forbindelser i 1945, undertegnet av Nils Morten Udgaard.

Han er tydeligvis en ekspert når det gjelder disse fundamentale norske affærer, slik som hans artikkel om russisk-norske forbindelser i Aftenposten (4. nov. 1969) — sitert av meg i FOLK OG LAND (11. april 1970) — viser. Folket skylder ham en takkeadresse for hans mot ved å legge frem så harde kjennsgjerninger i slike følelseladete tider. Det er imidlertid ikke en ermannsinnsats dette. Det er innerst inne den offentlige mening som har styrt Aftenpostens hånd.

Ekspertene på tidsavsnittet har kjent og offentliggjort kjennsgjerningene tidligere. Men detaljene har fremkommet stykkevis, ofte i relativt lite utbredte publikasjoner, og har ikke gjort et folkeomfattende inntrykk. Kjennsgjerningene har også blitt konsekvent benektet av talsmennene for «the establish-

ment» og i deres publikasjoner. De norske rettsinstanser har hjulpet til med å understøtte legendene — «London-tåken» — og vanlige nordmenn har lojalt tatt domsavgjørelsene for god fisk. Som følge av det har ekspertene aldri vunnet almen tiltro når de fortalte sannheten.

Men sannheten «vil ut», som alltid. «Du kan narre en del av folket noen tid, men du kan ikke narre hele folket hele tiden», ble det engang sagt.

Pionerarbeidet til noen få kvinner og menn og noen få publikasjoner har æren for denne velsignelse. Virkningen av deres innsats har vært økende — spesielt blant nordmenn under 40 år som ganske enkelt ikke kan tro på den ensidige historieversjon som er hamret inn i dem av «the establishment», og som ikke er villige til å tro at landet deres fortjener å bli belastet med skjeldsordet «quisling» eller å inneha verdensrekorden i forrædere pr. innbygger (93 000 «landssvik»-saker).

Blant de notable norske sannhetspionerer har vært professor Jon Skeie, professor Frede Castberg, overlege Johan Scharffenberg, Arne Bergsvik, oberst O. Munthe-Kaas sen., prost A.E. Hedem, major O. H. Langeland, fru Martha Steinsvik og høyesterettsadvokat Albert Wiesener.

Blant de utenlandske pionerer har vært professor Lyder Unstad (USA), Institutet för Offentlig och Internationell Rätt (drs. H. G. F. Sundberg, E. Fahlbek, H. Eek og S. Strahl fra Sverige), Lord Hankey (Storbritannia) og admiral Herman Boehm (Tyskland).

Deres navn bør huskes. Det var de som brøt etterkrigstidens «isfront» og vakte nysgjerrighet omkring status og troverdighet til the Royal Norwegian Government i eksil. Stykke for stykke av deres fremgravede facts har dryppet gjennom til den norske offentlighet. Den troverdige avstand mellom Nygaardsvoldregjeringens pretensjoner og prestasjoner videt seg gradvis ut inntil en minoritet av den offentlige mening ble stor og høylydt nok til at det skapte bekymring hos det norske «establishment».

Min bok «Quisling — profet uten ære» kom ut i England og fikk utmerket kritikk der akkurat i det øyeblikk da «the establishment» følte at det tapte terreng — i april 1965, et tidspunkt da 25-årsdagen for «9. april» vakte offentlig oppmerksomhet.

Så godt som jeg kjente Norge under krigen og fra de «fri nordmenn» i Stock-

*) General Thorne sier «nesten 400 000 fullt væpnede tyske soldater i Norge.»

holm under den tyske okkupasjon — også fra de første timer av befrielsen og lenge etterpå — var jeg forbauset over det offisielle Norges reaksjon på min bok. Jeg ventet at den skulle sette igang diskusjon, men jeg drømte ikke engang om at den ville skape hysteri blant «seierherrene».

Slike fremtredende nordmenn som de følgende fordomte boken før de endog hadde lest den: høyesterettsadvokat Sven Arntzen (Dagbladet 21. april 1965), daværende justisminister O. C. Gundersen (Aftenposten 29. april 1965), professor Olav Riste (The Times Literary Supplement 5. mai 1965) og biskop Johannes Smemo (Dagbladet 18. mai 1965).

Det var tydelig noen som hadde en meget dårlig samvittighet, og en følelse av akutt usikkerhet innen «the establishment», bak slike irrasjonelle reflekser — noe som snart ble bevist gjennom motaksjoner i Stortinget, av UD, av justisdepartementet og bokhandlene, som hurtig gjemte boken min «under disken». Alt forgjaves.

Jeg behøver ikke gå i detaljer med hensyn til de velkjente forsøk på å sensurere og så å hindre trykningen av den norske utgave av denne bok som hadde vakt interesse i vide kretser av folket. Takket være mot og tiltak fra Hans S. Jacobsens side førte ikke all den offisielle og uoffisielle obstruksjon til noe og boken kom rettidig ut julen 1966 fra hans Store Bjørn forlag og under Institutt for Samtidshistories auspisier.

«The establishment» var da på defensiven. UD var opphavsmann til «Norway and the Second World War» (1966), en «motbok» ved de offisielle historikere professor Magne Skodvin, professor Olav Riste og den nåværende rektor ved Oslo Universitetet, Johs. Andersen. Bemerkelsesverdig nok har denne bok hittil bare blitt trykket på engelsk, fordi det tydeligvis er for mange korreksjoner og halvkorreksjoner av den tidligere offisielle versjon av norsk historie å få kjennskap til for Ola Nordmann. Men boken ble solgt i Norge og den kan ikke ha gavnet «the establishment» synderlig. Bare den kjennsgjering at man fant det nødvendig å engasjere et så mektig team av forfattere spesielt til å svare på mitt påståtte «makkverk» og min «svindel» var bevis på at boken min var «ikke så lett å motbevise» (Professor Johan Vogt).

Således fortsatte stormen å rase. Studier om Vidkun Quisling ble utgitt av Benja-

min Vogt jr. i 1965, Hallvard Rieber-Mohn og professor Langfeldt i 1969. En så kjent publikasjon som «Farmand» ga spalteplass for alle synspunkter i striden. Og 25 års stigende mistro utkrystalliserte seg i Løberg-saken (1969), som Aftenpostens «Hvem, Hva, Hvor» sa «vakte en enorm publikumsinteresse», og i Jacobsens mislykkede appell til Høyesterett (1970). Selv det var en hul seier for «the establishment» eftersom den eneste «habile» dommer av de fem, Lilly Bølviken, som aldri hadde opptrådt i legal egenkap under «rettsoppgjøret», avga et mindretallsvotum til fordel for Jacobsen. Nok en nagle var slått i kisten til offisiell norsk historie.

Og hele denne tid — fra 1965 til 1970 — ble det sådd tvil utenlands om Nygaardsvoldregjeringens troverdighet og det påståtte «forræderi» til Vidkun Quisling og NS, spesielt i The Times og dens Literary Supplement og i Daily Telegraph. Det mest bemerkelsesverdige av alt har kanskje vært den entusiastiske mottakelse av Knut Hamsuns «På gjengrodde stier» i en engelsk utgave («On Overgrown Paths», -67) i USA og UK. Ekkoet fra utlandet har spredt seg til norsk radio, «Samtiden», Dagbladet og andre innenlandske media.

Forarbeidet gjort av FOLK OG LAND og FORBUNDET gjennom mange år uten anerkjennelse hverken av norske myndigheter eller massemedier har således til sist vakt ekko i hele landet og i noen utstrekning også utenlands.

*

Alt dette har kulminert i den største propagandaanstrengelse som noensinne har vært gjort i Norge — feiringen av «frigjøringen». Ikke et eneste knep har man unnlat.

Men propaganda er et toegget sverd. Hvis den ikke er bygget på facts rammer den propagandistene selv.

Det er dette Aftenposten har vært gløgg nok til å oppfatte: derfor avsløringen 2. mai. Den nye redaktør, Hans Vatne, har tydeligvis forstått at det er klokere å se sannheten i øynene enn å undertrykke den stikk i strid med omfattende offentlig kunnskap og mening.

Tiden for storsinnethet likeoverfor de overlevende av Nasjonal Samling er inne. Det hender mirakler. Eller må miraklet vente inntil alle de angjeldende er døde? Slik det utvikler seg føler jeg på en eller annen måte at regnskapet vil bli gjort opp før det er for sent. Folket er allerede modent for å revurdere sitt «bilde» og å

HITLER —

(Forts. fra side 5)

lin etter millionmordene i krig og i fred i sovjetrommet, Roosevelt og hans etterfølger bare etter de atomare massebord, Ben Gurion bare etter napalmbombene og krigsforbrytelsene i Palestina, Mao bare etter de minst 30 millioner myrdede i den kinesiske revolusjon.

Bare samme målestokk gir et riktig forhold. For oss tyskere gjenstår imidlertid den forferdelige kjennsgjering at også Hitler — som Churchill, Roosevelt og Stalin — har forøvet krigsforbrytelser. Hvordan man enn fordeler skylden, så står det fast at Hitler like overfor jødedommen har forsoget moralsk. Bare en Hitler om hvem man kunne tro at han etisk sto høyere enn sine fiender, fulgte det tyske folk med umåtelige ofre og med ydelser uten sammenligning.

Man kan ikke evig kreve av dette folk at det skal se på mord av tyske kvinner og barn som en krigsnødvendig voldshandling, men på mord av jødiske kvinner og barn som en forbrytelse som ikke kan sones.

Hverken hans fiender eller Hitler kan vurderes bare etter moralske kategorier. Til syvende og sist kan den historisk handlende hverken velge seg ut de politiske eller de militære betingelser han må kjempe under. Både de og våpnene blir ham forskrevet av motstanderen. Ser man på Hitlers skjebne under disse perspektiver, så skal det heller ikke glemmes at han begynte sin kamp ikke i en human og rettferdig ordning for folkene, men mot urett og vold mot hans folk gjennom Versaillesmaktene, i en epoke av barbari som ikke begynte i 1933, men i 1914.

HITLER ELLER STALIN?

Likevel er dette bare halve sannheten. For gjennom følgene av Versailles-voldsfreden og urettediktaturet ble Tyskland slik svekket at det sto i stadig fare for å bli det neste offer for den kommunistiske revolusjon. Hitlerismen kan derfor bare forstås som antileninisme, og sluttelig som anti-stalinisme. Og her er den tidligere rekkefølge avgjørende for angrep og forsvar. Før SA marsjerte, terroriserte Spartakus og Rotfront de tyske gater og byer, før Hitler regjerte med fullmaktsloven,

skape en virkelig «historisk identitet». Det er en stor fordel. Bekjennelse er sunt for sjelen.

hersket Lenin og Stalin med sine diktaturer. Den som ikke skiller mellom terror og antiterror, rød aksjon og nasjonal motvirkning, går glipp av de historiske realiteter.

Hva man enn kan innvende om enkelthetene i de metodene hvormed Hitler befridde Tyskland fra Versailles-lenkene, så burde det aldri glemmes at denne oppstigning fra nød og svakhet til Europas sterkeste makt til å begynne med tjente det mål å styrke Riket slik at det kunne forsvare seg like overfor en stalinistisk verdensmakt som stadig ble mere truende, spesielt etter at det demokratiske vesten hadde sluttet forbund med det sovjetiske diktatur.

Hitler tapte så for denne i verdenshistorisk forstand enestående overmakt. Heller ikke den som i dette bare ser en feil fra hans side vil kunne bevise at den mere rettferdige politiske ordning seiret med Churchills, Roosevelts og Stalins seir. Politisk har den tapende alltid urett, historien måler med en annen målestokk. Den vil prøve det spørsmål om det ville ha vært fornuftigere å begrense krigen av 1939 til Polen — uten å befri Polen — enn i 1941 å fremtvinge en annen verdenskrig, som endte med at vi trues av en tredje verdenskrig, som man iallfall forbereder seg på i Moskva og Peking. Første verdenskrig bragte Russland det bolsjevikiske herredømme, annen skapte kommunistiske stater i fire verdensdeler, av den tredje håper man på det kommunistiske verdensdiktatur.

Disse objektive betingelser må utforskes før man undersøker de subjektive grunner som har ført til Hitlers ydelser og feil. Man kan herunder ikke stanse foran faktumet 1945 og burde betenke at Hitlers opprinnelige planer ikke ville ha truet Amerikas verdensmakt, men ville ha hindret bolsjevikisk overherredømme i Asia og Europa, sikret det britiske Empire og Europas Verdensstilling — med en tysk sentralmakt.

SKYLD OG SKJEBNE

Som med Napoleon i 1804 begynner man nå også hos Hitler å skjelve mellom at han mislykkedes overfor en overmakt og personlig svikt. Man begynner å begripe at «den hysteriske teppebiter» og «politiske sjarlatan» bare blamerer hans motstandere, som måtte slutte forbund verden over for gjennom en annen verdenskrig å kunne beseire denne karikatur.

Man kan gi avkall på å telle alle eselsparkene mot den døde løve. De fleste gjen-tar fremdeles hin Rauschning, som allerede i 1938 solgte sin første løgnstory (Nihilismens revolusjon). I bortimot 90 % oppdiktede samtaler «bevitnet» han at Hitler bare var en absolutt nihilist og maktfetisjist.

Størsteparten av denne Hitler-karikatur faller til jorden bare av den grunn at de på avgjørende punkter er så motstridende at de opphever seg selv. Nettopp Rauschning gir groteske eksempler på det. Hans fantasiprodukt «Samtaler med Hitler» (1940) «beviser» at Hitler ved siden av Europa ville erobre hele Amerika og dermed beherske verden. Men den samme Rauschning forsvarer i 1961 Hitler og stiller hans ydelser like overfor svikten til de samtidige politikere med «deres oppsvulmede ansikter». Rauschning skriver sluttelig: «Den som ser så dypt ned på skapen av den nasjonalsosialistiske bevegelse og stifteren av Det tredje Rike og følger seg så hevet over hans middelmådighet i moralsk overlegenhet, slik det er blitt vanlig, må ikke forundre seg over at det i likhet med for Napoleon en vakker dag gjennom en Hitlerkult skapes et overdrevent bilde.» (Blätter für deutsche und internationale Politik, Köln, Heft 7, 1961, s. 611 flg.)

En slik Hitlerkult ville det være like liten mening i som den hatefulle fordømmelse.

For ungdommen

(Forts. fra side 4)

derav 991 000 utlendinger, dvs. 16 %. Av disse er bare 660 000 arbeidsføre, resten snyltene og andre uproduktive mennesker. I tillegg til de foran oppførte kommer ca. 65 000 utenlandske songarbeidere og grensegjengere.

Dette er i et nøtteskall hva importen av fremmed arbeidskraft til Sveits har medført. Nå må det vedtas lover som muliggjør en kraftig reduksjon av immigran-tenne.

Er det ikke på tide at vi får lover som regulerer tilstrømningen av utlendinger til Norge, slik at vi unngår de problemer sveitserne har fått på nakken? M.E.

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid kl. 19.30.

Neste møte blir 4. september.

Legenden . .

(Forts. fra side 5)

slutte seg til krigen mot Tyskland. (Dok. Raeder 97)

27.1.: Sonderstab for bearbeidelse av plan «Weserübung» beordret (Dok. 063—C)

31.1.: England vil: 1. de svenske malmgruber 2. Finnlandshjelp (Dok. Raeder 79)

2.2.: Churchill: «Den beste måte å trekke Norge inn i krigen på — noe som var det store mål —: å slåss på Finnlands side (Dok. Raeder 75)

6.2.: Halifax meddeler Norge at det vil skaffe seg støttepunkter i Norge (XIV, 111)

16.2.: Engelsk overfall på «Altmark» i norsk territorialfarvann: Folkerettsbrudd (XV, 414)

21.2.: Daladier krever besettelse av norske havner (Dok. Raeder 77)

26.2.: Franske alpejegere rede for Skandinavia-innsats (Dok. Raeder 79)

27.2.: Churchill «er trett av å tenke på de nøytrales rettigheter» (Dok. Raeder 97)

1.3.: Hitler billiger «Weserübung» som plan «hvis situasjonen i Skandinavia krever det». (Dok. 174—C)

12.3.: Det britiske kabinett billiger prosjektet med landing i Narvik og Trondheim (Churchill I, 2, 219)
Fredsslutning mellom Finland og Sovjetsamveldet.

28.3.: Definitivt vedtak av det øverste råd hos de allierte om operasjon «Royal Marine» 4.4., mineleggingen 5.4. og start av luftaksjonen 15.4. (Dok. Raeder 83)

2.4.: Hitler beordrer gjennomføring av «Weserübung» 9.4. (Dok. 1809—PS)

4.4.: Chamberlain i Underhuset: «Hitler har latt busen gå fra seg.»

5.4.: Forutsatt termin for utløp av ledsagekonvoiskip for mineleggingen utsatt til 8.4. (Dommen XXII, 510)

7.4.: Innskiping av det britiske Norgeskorps. Utløp av mineleggere.
Utløp av de tyske flåteforband.

8.4.: Minefelter lagt i norsk territorialfarvann av engelske krigsskip.

9.4.: Tysk besettelse av Danmark og Norge.

ET PIKANT INNSLAG

i den britiske valgkamp var den tidligere omtalte konservative politiker Powell, som i et manifest åpent gikk inn for ikke bare å sette en stopper for innvandringen av fargede, men også å gjøre noe for å bli kvitt dem man har fått. Det konservative parti, som tidligere hadde satt Powell på en slags svarteliste og hadde utstøtt

Mobiliseringen . . .

(forts. fra side 1)

det ville ingen ny ordre komma. Men den beskjeden vart sendt.»

Følgende setninger på side 98 i Innst. frå UK av 1945 er betegnende for de andre ansvarlige politikeres forhold:

«Efter stortingsmøtet (8. april 1940) anmodet generalstabssjefen statsråd Ljungberg om en avgjørelse av mobiliseringsspørsmålet. Han opplyste at personalet satt sammen og ventet beskjed. L. svarte at regjeringen skulle ha møte og at personalet kunne gå hjem. Statsråden skulle gi beskjed 9. april om morgenen om hva som skulle innkalles. I samsvar med statsrådets beskjed den 8. april mellom kl. 21 og 21.30 ble sendt følgende melding til samtlige divisjoner: Det kommer ingen beskjed om ytterligere innkalling i natt, eventuell innkalling blir ikke bestemt før i morgen, idet regjeringen ikke vil fatte beslutning før. Det må dog holdes vanlig kontorvakt.»

Kohts vonde anelser, og: ALLE KRIGSTILTAK SKULLE SLUTTE KL. 24

Om stemningen og stillingen den 8. juni 1940 heter det hos Koht på side 182 i samme bok:

«Vi stemnte vest-etter — bort fra Noreg. Men kringkastinga frå Noreg fylgde med oss. Om ettermiddagen den 9. kom ho brått med kunngjeringa frå Konge og Regjering om bortflyttinga frå Noreg. Det var mi eiga røst som bar ho fram, og det kjentes som at eg forkynte dødsdomen over meg sjølv. I samanheng med det fylgde meldinga frå general Ruge om at alle krigstiltak skulle slutte kl. 24 og forhandling med tyskarane skulle ta til. Det var nederlaget som var fastleggi og kunngjort.»

Forts. neste nr.

ham av «skygge-kabinettet» våget denne gang ikke å ta avstand fra ham. Som de ekte partipolitikere de er vil de gjerne ha både i pose og sekk. Dels ville de ikke skremme bort alle «de moderate» som under press av propaganda og vrøvl vil la tingene gå sin skjeve gang, men dels ville de også gjerne ha med det mektige tilskudd av stemmer fra alle hold som Powell skaffer dem. En kan jo for eksempel tenke på de uttalelser vi for en tid siden gjenga fra medlemmer av de kortklippede ungdomsgjenger på østkanten i London. De var alle for Powell. Powell ble naturligvis gjenvalgt i sin krets. Hvilke følger hans politiske innstilling kan få på lengre sikt er det vanskelig å ha noen sikker mening om nå. Det man imidlertid vet er at Powell aspirerer til lederstillingen i det konservative parti. Hva valgresultatet kan bety i den sammenheng og på lengre sikt er det for tidlig å uttale seg om. Det er ellers bemerkelsesverdig at en kronikør i ARBEIDERBLADET slår fast at det ikke engang er en nyanseforskjell mellom Powells syn på rase-spørsmålet og det britiske fascistpartis.

NÅR VI NEVNER

rasestriden i England, som truer med å splitte det konservative parti, så bør en vel også peke på at det norske Storting nå har vedtatt denne foreløpig iallfall høyst unødvendige nye lov, foreslått av Justisdepartementet under såkalt konservativ ledelse: «Med bøter eller fengsel inntil 2 år straffes den som ved uttalelse eller annen meddelelse som framsettes offentlig eller på annen måte spres blant almenheten, truer, forhåner eller utsetter for hat, forfølgelse eller ringeakt en person eller en gruppe av personer på grunn av deres trosbekjennelse, rase, hudfarge eller nasjonale eller etniske opprinnelse. På samme måte straffes den som tilskynder eller på annen måte medvirker til en handling som nevnt i første ledd.» I en annen paragraf heter det at den som i «erhvervsmessig eller liknende virksomhet, på grunn av en persons trosbekjennelse, rase, hudfarge eller nasjonale eller etniske opprinnelse nekter ham varer eller tjenester på de vilkår som gjelder for andre»

kan straffes med bøter eller fengsel i inntil 6 måneder. Så nå er det da påny lovfestet av våre kloke og forutseende partipolitikere at det her i landet bare er tillatt som hittil å «true, forhåne eller utsette for hat, forfølgelse eller ringeakt» de tidligere medlemmer av NS.

NORSK VRØVL

Når vi nevner Midt-Østen og Middelhavet, så er det ikke til å unngå å tenke på den norske aksjon mot NATO-partneren Hellas nettopp i den kritiske situasjon Sovjets maktoppbygging i Middelhavet har skapt. NATO trenger mere enn noen sinne Hellas — oberster eller ikke oberster. Det er ellers pussig at Norge ikke kan være NATO-partner med Hellas, men det gjør de aller største anstrengelser for å komme med i det Fellesmarkedet hvor Hellas er assosiert medlem.

I MIDT-ØSTEN

blir skyene mørkere og mørkere og de vestlige demokratiers politikk tåpeligere og tåpeligere. USA er helt dominert av både de mektige jødiske kapitalinteresser og zionistenes herredømme over massemediene og amerikanske partipolitikere spekulerer kynisk i stemmene fra den samlede amerikanske jødedom. De har derfor den hele tid i strid både med amerikanske interesser og med hensynet til å opprettholde freden uten å gi konsekvenser til kommunismen, ensidig støttet Israels krigs- og erobringsspolitikk. Araberne hadde til syvende og sist intet annet å gjøre enn å søke hjelp hos Sovjet, som naturligvis sto rede til å øke sin innflytelse i Middelhavet, hvor det nå har samlet en mektig flåte med støttepunkter i arabiske land. Nå er det antagelig forsent å komme til en minnelig ordning, som FN for en gangs skyld klokt har pekt ut: oppgivelse av de okkuperte områder og internasjonal garanti for Israels grenser før seksdagerskrigen. Et problem er naturligvis Jerusalem. En naturlig løsning måtte være en status for hele Jerusalem i likhet med Danzigs før annen verdenskrig, altså en fri by under internasjonal kontroll. Det er rimelig at både Jordan og Israel her gir avkall på gamle rettigheter. Så må Israel naturligvis yde

rettferd overfor de utdrevne arabere som ikke har fått noen erstatning for tap av jord og hjem. Men vi kan ikke se annet enn at Israel har rett i at når staten Israel nå engang består, så bør den i størst mulig grad bygge på en ensartet befolkning, og ikke på en blandingsstat med jøder og arabere. Ellers er det jo grunn til å peke på at Israel med største letthet økonomisk kunne ha løst flyktningeproblemet for de veldige pengemidler som sløses bort til en evig krigføring.

OGSÅ KINESERNE

er på krigsstien og forsøker å øke sin innflytelse — ikke bare blant tåpelige studenter i Vesten, men også i en europeisk stat, nærmere bestemt Albania. Det er nå 2 000 kinesiske militærrådgivere i dette land og de arbeider iherdig med å undervise i partisantaktikk og undergrunnskrigføring — bl. a. med eksempler fra Vietnam.

SOVJETISKE SAM-3-RAKETTER,

slike som er levert til Egypt, har nå også den tyske Ulbrichtstaten fått. De skal være meget effektive mot fly i lav høyde.

DE SOVJETISKE PANSER-DIVISJONER

skal nå gjøres enda mere effektive ved en drastisk foryngelse av offiserskorpset. Kompanisjefene skal være høyst 25 år og bataljonskommandørene 28—30 år gamle.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementpriser:
Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND